140 *J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 31.I 1854*

HUB, JVS handskriftssamling

Älskade Make Min!

Nu är det så längesedan vi hört någonting ifrån hvarandra, så att Du väl äfven är orolig, jag måste begynna med, att vi alla äro fullkomligt friska. Hanna går i skolen och Gossarna trafvar ute, äfven i går då vi hade yr väder, ville jag inte hålla dem inne, ty det var så blidt. En par dagar efter din afresa hade väl Janne lite lös mage, men det gick hastigt öfver. Då är äfven jag lugn och nöjd då barnen får vara friska.

Du är väl inte ledsen på mig, ty jag försumade ju Lördagen, jag hade sjelf så ondt, ty jag föreställde mig huru Du väntade förgäfves, men orsaken var den, att Lönroth med Marie kom till mig och ville att jag skulle, följa ut med dem, för att handla opp för hushållet och då de hade gott den långa vägen kunde jag ej neka dem.

Ditt bref fick jag och äfven muntliga hälsningar hade jag genom Olsoni som var och sökte mig men jag var äfven då ute med Fru Lönroth, på handels bestyr. Begge marknands dagarne var jag ute med henne, och om Söndagen var jag hos Pappa på middag. Pappa var illamående och det har räckt allt hittils, han frucktade att han skulle få samma åkomma som i kuopio. I går var jag på förmiddags kaffe hos Helen Tickanen hon är alltid så välvillig och god emot mig, altid mins hon mig då hon har någon annan. Kellgrens är hemkomna. Nathalias gosse är åter sjuk, i dag har jag ej hört därifrån, men i går var Villebrandt par gongor hos honom. För resten har jag varit hemma, och ricktigt emot min vilja går jag ut, då du är borta, men när du kommer hem, går jag rätt gärna, ty då har jag trefligt då jag får följa med Dig.

Linforsens äro så utmärkt snälla, Hanna har fått åka, både till och ifrån skolan, jag går dit i morgon på förmiddagen, och det alldeles bestämt.

Jag sitter i din kammare lite svalt vill här vara men jag har väl på mig. Calle kom just nu från skolen och väsnar och hoppar med Träsor och hunden gläder sig åt hans hemkomst.

Utan att fråga dig, köpte jag mig tjolar, nemligen undertjolar, ty jag var så alldeles utan, ty nu på åtta år har jag alldeles nötit ut dem. Jag har flere gongor ämnat säga det åt Dig, men det har varit så svårt, ty det har ju gott så mycket penningar, äfven för mina behofver, nu har jag jungfrun här som hjelper mig att sy, och jag vill hafva dem färdiga tills Du kommer.

Du tror inte huru svårt jag har att lägga ut så mycket penningar, och att Du tror att jag är liknöjd dervid, märker jag ofta, och det gör mig så ondt. Jag ser nog huru Du får arbeta, och skulle för ingen del vilja slösa, eller sätta ut i onödigt.

Pappa önskar att jag skulle gå på Symfonin med Flickorna, och det kan hända jag går på conserten men inte på repetitsion.,

Få nu se om jag får bref ifrån Dig, det skall blifva stor glädje. Malena ropar efter mig,Farväl älskade Make Gud låte Dig komma frisk och sund till Dina Barn och Din

Jeanette
som med varmt och klappande
hjerte väntar Dig, min enda Glädje.

Helsingfors Den 31. Januari.